

Sygn. akt I C 1092/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSR Dorota Florkowska

Protokolant - Magdalena Banasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014r. w Zgorzelcu

na rozprawie

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda G. S. kwotę 10.496,82 zł (dziesięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 10.096,82 zł od dnia 12 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 400,- zł od dnia 5 września 2012 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda G. S. kwotę 4.337,35 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 1092)12

UZASADNIENIE

Powód, G. S., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego, (...) S.A. w S., kwoty 10.496,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami (liczonymi od kwoty 10.096,82 zł od dnia 20 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 400,- zł od dnia 5 września 2012 r. do dnia zapłaty) i kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania wyjaśnił, że w dniu 20 maja 2011 r. należący do niego samochód M. (...), nr rej. (...), został uszkodzony w trakcie prac malarskich prowadzonych przez W. P. (1), który posiada polisę H. B. w zakresie odpowiedzialności cywilnej (w wariantcie rozszerzonym). W postępowaniu przedsądowym strona pozwana odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za szkodę.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Zarzuciła, że stwierdzone podczas oględzin punktowe zabrudzenia pojazdu mogły stanowić pozostałość po wykonanej wcześniej przez powoda renowacji. Podniosła, że powód przyczynił się do powstania szkody (będąc poinformowanym o utrudnieniach związanych z wykonywanymi pracami zaparkował samochód w pobliżu miejsca ich realizacji). Zakwestionowała także zakres prac koniecznych do naprawienia szkody w pojeździe powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2011 r. należący do powoda samochód M. (...), nr rej. (...), został uszkodzony w wyniku prac malarsko-renowacyjnych konstrukcji stalowych (przenośnika biomasy o masie 27.160 kg, podestów roboczych o wadze 7.131 kg i belek dwuteowych), prowadzonych przez W. P. (1), który posiadał wykupioną w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń polisę H. B., m.in. w zakresie odpowiedzialności cywilnej – w wariancie rozszerzonym (bez franszyzy redukcyjnej). Prace wykonywane były na terenie zakładu pracy powoda, w odległości nie większej niż 100 m od miejsc parkingowych. Plac, na którym wykonywano prace malarskie zabezpieczony został kotarami o wysokości 4 m. Do prac użyte zostały farby epoksydowe dwuskładnikowe. Powstały podczas piaskowania pył i drobiny farby wydostały się przez górną część konstrukcji zabezpieczającej i osiadły na samochodach należących do pracowników spółki (...), w tym na samochodzie powoda (zaparkowanym na miejscu parkingowym pod wiatą).

(dowód: protokół szkody, k. 9, załącznik do protokołu, k. 64, pismo z dnia 5 maja 2011 r., k. 61, pismo z dnia 4 maja 2011 r., k. 62, zeznania świadka P. B., k. 131 verte, zeznania świadka W. P. (2), k. 132, zeznania świadka M. K., k. 132 verte, opinia biegłego T. K. z dnia 8 kwietnia 2014 r., k. 247-266)

W dniu 24 maja 2011 r. W. P. (1) skierował do (...) -Serwis sp. z o.o. w B. prośbę o poinformowanie pracowników spółki o utrudnieniach związanych z pracami antykorozyjnymi.

(dowód: pismo z dnia 24 maja 2011 r., k. 63)

W. P. (1) zgłosił szkodę do towarzystwa ubezpieczeniowego w dniu 24 czerwca 2011 r., przy czym w zakresie dotyczącym pojazdu powoda w dniu 13 marca 2012 r..

(dowód: protokół do rozpatrzenia roszczeń wraz z załącznikiem, k. 64-66, zlecenie, k. 99)

Strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty odszkodowania, powołując się na brak związku pomiędzy działaniem ubezpieczonego a powstałą szkodą.

(dowód: decyzja z dnia 25 czerwca 2012 r., k. 12 verte)

Nie zgadzając się z odmową wypłaty odszkodowania powód uzyskał opinię techniczno-ekonomiczną, wykonaną przez rzeczoznawcę samochodowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego, Z. U.. Zgodnie z tą opinią, zgłoszone przez powoda uszkodzenia pojazdu pozostawały w związku przyczynowym z prowadzonymi przez ubezpieczonego pracami renowacyjnymi, a rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 10.096,82 zł. Za sporządzenie opinii powód zapłacił kwotę 400,- zł.

(dowód: ocena techniczno-ekonomiczna z dnia 20 lipca 2012 r., k. 17-26, rachunek nr (...), k. 32)

Pismem z dnia 28 sierpnia 2012 r. powód wezwał stronę pozwaną do uiszczenia kwoty 10.496,82 zł w terminie nieprzekraczalnym do dnia 4 września 2012 r..

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 28 sierpnia 2012 r., k. 33)

Rzeczywisty koszt naprawy samochodu M. (...), nr rej. (...), związanej z usunięciem skutków zdarzenia z dnia 20 maja 2011 r. (powstałych w wyniku prac malarskich prowadzonych przez W. P. (1)), przy zastosowaniu średnich stawek robocizny obowiązujących na rynku lokalnym i cen części zamiennych oryginalnych, zamyka się kwotą 10.192,96 zł. Zastosowanie części oryginalnych nie powoduje wzrostu wartości pojazdu. Za ich użyciem do naprawy przemawiają względy techniczne, bezpieczeństwa i trwałości.

(dowód: opinia biegłego T. K. z dnia 8 kwietnia 2014 r., k. 247-266)

Sąd zważył, co następuje:

Szkoda, do usunięcia której (w związku z umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej) zobowiązany jest ubezpieczyciel, podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c., przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Obowiązek naprawienia szkody aktualizuje się już w momencie jej wyrządzenia i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (vide: uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, uzasadnienie uchwały SN z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06 i wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06).

Odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu mechanicznego ustalone na podstawie metody kosztorysowej zawsze oparte jest na symulacji. Weryfikacja jego wysokości następuje w oparciu o wypracowane reguły: ceny części i usług przyjmuje się na poziomie obowiązującym na rynku lokalnym (vide: uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03), z uwzględnieniem kwoty podatku od towarów i usług, jeżeli poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (vide: uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, uchwała SN z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06 i wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06). W rachubę – o ile ich użycie jest niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy albo gdy ich zastosowanie nie prowadzi do zwiększania wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed powstania szkody – wchodzi części nowe (vide: wyrok SN z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72), a w takim zakresie, w jakim poszkodowany może dokonać wyboru warsztatu naprawczego (w szczególności autoryzowanego) – również części oryginalne, tj. pochodzące od producenta pojazdu (vide: uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03).

W sprawie – z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny szkód – wynikało, że koszt naprawy przedmiotowego samochodu przy uwzględnieniu średnich stawek za prace mechaniczno-blacharskie i lakiernicze na rynku lokalnym oraz cen oryginalnych części zamiennych, zamyka się kwotą 10.192,96 zł. Dla określenia kosztów naprawy biegły przyjął ceny części oryginalnych, obszernie uzasadniając konieczność ich zastosowania. Biegły m.in. wyjaśnił, że zastosowanie przy naprawie pojazdu nowych części oryginalnych nie prowadziłoby do zwiększania jego wartości w stosunku do wartości, jaką posiadał przed wypadkiem. Zazaczył, że jakość nieoryginalnych części przekłada się na obniżenie bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego, ponadto sprawiają one problemy podczas montażu. Oczywiście jest, że selekcja kosztów naprawy samochodu nie może prowadzić do stworzenia zagrożenia dla zdrowia lub życia ludzkiego i było to wystarczającą przesłanką pominięcia przy określaniu wysokości odszkodowania części nieoryginalnych. Biegły podkreślił, że na elementach pojazdu stwierdzono nalot substancji, która odpowiadała materiałom stosowanym w pracach na obiekcie znajdującym się obok zaparkowanych samochodów. Ustalenia biegłego potwierdzały zbieżne ze sobą zeznania świadka, W. P. (2) i powoda, G. S.. Z ich treści wynikało, że w dniu 20 maja 2011 r. doszło do zachlapania farbą – używaną przez W. P. (1) do wykonania prac malarsko-renowacyjnych konstrukcji stalowych – samochodów należących do pracowników spółki (...), w tym samochodów W. P. (2) i G. S., które w dacie zdarzenia były zaparkowane w bezpośrednim sąsiedztwie. Na samochodach tych osiadła identyczna substancja. W opinii biegły nie znalazł podstaw do stwierdzenia wcześniejszych napraw pojazdu powoda, również z zeznań G. S. wynikało, że samochód posiadał fabryczną powłokę lakierniczą. Biegły – opierając się na materiale z akt sprawy, konsultacji w zakładach lakierniczych i własnym doświadczeniu – stwierdził, że czyszczenie i mycie elementów, listew, szyb pojazdu powoda, uszkodzonych w wyniku przedmiotowych prac konserwacyjnych, nie gwarantowałyby przywrócenia ich pierwotnego stanu technicznego. Stwierdzone uszkodzenia należało zakwalifikować do lakierowania i wymiany. Biegły podkreślił, że producent nie przewiduje napraw elementów listwowych, zaś przy stwierdzonych odpryskach lakierowanie jest niezbędne. Wskazał, że – przy opisywanych w opinii odpryskach i nieskutecznych próbach polerowania – podczas polerowania mogłoby dojść do niebezpiecznego zmniejszenia grubości polerowanego materiału, pozostawienia rys, przebarwień, miejscowego przegrzania.

W ocenie Sądu, opinia biegłego, T. K., została sporządzona w sposób w pełni umożliwiający przesłedzenie, z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, analizy przez biegłego zagadnienia będącego jej przedmiotem, a żadna ze stron – w zakreślonym przez Sąd terminie (k. 268 verte, 272, 278) – nie zgłosiła wobec niej zastrzeżeń. Zarzuty do opinii, zgłoszone przez stronę pozwaną w piśmie z dnia 16 czerwca 2014 r. z przekroczeniem zakreślonego przez Sąd terminu, należało uznać za spóźnione i – podobnie jak zgłoszony w

tym piśmie wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalizującego się w powłokach lakierniczych – pominąć. Zaznaczyć należało, że ocena przyczyny uszkodzeń powłok lakierniczych i ich wycena mieściły się w zakresie specjalności biegłego.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, za niezasadny należało uznać zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody. W dniu 20 maja 2011 r. powód zaparkował samochód w miejscu do tego wyznaczonym, pod wiatą. Jak wynika z jego zeznań oraz z zeznań świadka, M. K., pracownicy spółki (...) nie byli informowani o niedogodnościach związanych z przeprowadzanymi przez W. P. (1) pracami konserwacyjnymi. Wymieniony skierował pismo do zarządu spółki z prośbą o polecenie jej pracownikom parkowania pojazdów w innym miejscu dopiero w dniu 24 maja 2011 r.. Zeznający w charakterze świadka prezes spółki, P. B., wyjaśnił, że na W. P. (1) spoczywał umowny obowiązek zabezpieczenia placu, na którym wykonywano prace malarsko-renowacyjne. W dacie zdarzenia również samochód prezesa spółki (...)Serwis zaparkowany był w miejscu stale do tego wyznaczonym i uległ uszkodzeniu.

Mając powyższe na uwadze, za w całości zasadne należało uznać roszczenie odszkodowawcze powoda, które podlegało uzupełnieniu o wydatek na poczet zleconej przez powoda prywatnej ekspertyzy, której przedmiotem było oszacowanie wartości szkody i ustalenie przyczyn jej powstania (400,- zł). Zlecenie wykonania ekspertyzy i poniesienie związanych z nią wydatków służyło uzyskaniu odszkodowania – w oparciu nią powód zrehabilitował pozew i wystąpił z roszczeniami do sądu (vide: uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc uznając, że do wypłaty należności w części dotyczącej refundacji kosztów prywatnej ekspertyzy pozwany zobowiązany był niezwłocznie po upływie terminu określonego w piśmie z dnia 28 sierpnia 2012 r. (vide: wyrok SN z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). Z kolei odszkodowanie – zgodnie z ogólnymi warunkami ubezpieczenia H. B. – winno zostać wypłacone powodowi w terminie 30 dni liczonych od daty zawiadomienia o wypadku, przy czym z ustaleń Sądu wynika, że zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 13 marca 2012 r. (vide: art. 817 § 1 kc).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc, albowiem powód uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: opłata od pozwu w kwocie 525,- zł, koszty wynagrodzenia biegłego w kwocie 991,07 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w wysokości 2.400,- zł (zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), opłata skarbową od pełnomocnictw w kwocie 17 zł, koszty podróży i utracony zarobek świadka, M. K., w wysokości 140,23 zł, koszty podróży i utracony zarobek świadka, Z. U., w wysokości 264,05 zł, czyli łącznie 4.337,35 zł.